

narielærer blev afflediget i Aaret 1890 paa Grund af indisciplinært Forhold lige over for Forstanderen, og utilbørligt Forhold lige over for Medlærere og Eleverne. Han udfoldede nemlig en Virksomhed, som var aldeles forstyrrende for Seminariets Ro og Fred og for Undervisningens rolige Gang; det var derfor blevet en Nødvendighed, hvis ikke hele Seminariets Gang og Udvikling skulde forstyrres, at affedige ham, og idet denne Affsedigelse fandt Sted af denne Grund, kunde der heller ikke være Tale om at give ham nogen Understøttelse. Pensionsret havde han ikke, men der vilde under normale Forhold ved en saadan Affsedigelse ganske vist være bleven foreslaaet af Ministeriet, at der skulde gives ham en Understøttelse paa samme Maade som Bestillingsmænd ellers have faaet, men under de Forhold og af den Grund, hvorfør han blev affsediget, maatte dette Spørgsmaal bortfalde, tilmed da man ikke kunde vide, eller rettere maatte frygte, at han som affsediget Lærer vilde tage Bolig i Nærheden af Seminariet og fortsætte den mod Seminariets Personale rettede agitatoriske Virksomhed i umiddelbar Nærhed af dette, og derfor i Virkeligheden arbejde lige saa skadeligt mod Seminariet, som hans Virksomhed i den Henseende havde været paa Seminariet. Han søgte nu i Fjor, og vistnok en Gang tidligere, om en Understøttelse, men jeg mente ikke at kunne gaa ind derpaa. Hans Ansøgning anbefalede den Gang af hans tidligere Forstander, den senere forflyttede Provst Sørensen, men kun af den Grund, at han nu var flyttet bort, og at der derfor ikke længere var Grund til at frygte den agitatoriske Virksomhed, som jo fremfor alt maatte undgaaes, og da han vistnok havde Trang til Understøttelse, vilde Provsten nu ikke nægte ham sin anbefaling til den. Dette er mig imidlertid ikke nok til at kunne gaa ind paa den Understøttelse, som oprindelig maatte nægtes ham paa Grund af de Omstændigheder, som havde medført Affsedigelsen, idet der muligvis nok var en Garanti og Sikkerhed for, at han ikke fortsatte paa den Maade, men ikke var nogen Undskyldning tilvejebragt for, hvad der var sket. Jeg røber vel ikke derved noget, naar jeg bemærker, at jeg i Fjor i Finansudvalget, i Anledning af en Dtring, der faldt, om der kunde gro Græs over et saadant

Forhold, erkendte, at den Mulighed naturligvis ikke kunde være udelukket, at Tiden kunde medføre, at man strøede Sand over, hvad der saaledes var passeret. Nu er der imidlertid i Aar fremkommet en Ansøgning fra ham, som i alt væsentligt anslaar en anden Tone end den, han tidligere har anslagt, og som gør det ret naturligt, om jeg nu har jet paa Sagen med noget blidere Sjne. Thi vel er der ogsaa i denne Ansøgning Ting, som ikke ere i alt Fald ganske stemmende med den Opfattelse, som Ministeren fra først af nødvendigvis maatte have af Sagen, f. Eks. det, at han ikke havde faaet noget Barjel — det havde han i Virkeligheden selv givet Afkald paa, idet han i en Udtalelse til Forstanderen under disse Begivenheder havde sagt: Ja, I kan jo affedige mig — men i det hele taget er Tonen en saadan, at man nu kunde optage Spørgsmaalet til fornøjet Drøftelse. Jeg bad da hans tidligere Forstander om en Udtalelse, og den var det, som slog Hovedet paa Sømmet for mit Bedkommende, idet den nemlig gik ud paa, at hans anbefaling væsentlig havde sin Grund i, at han maatte antage, at den affsedigede Lærers beklagelige Opførsel for en stor Del skred sig fra Sygelighed og Nervøsitet. Derfra udsprang formentlig de alt for høje Tanker, han, efter hans Ansøgning at dømme, havde om sin egen Digtighed, og de alt for ringe Tanker, han havde om sine fordums Medlæreres, og fra dette Synspunkt maatte han anbefale ham. Her er fremdraget et undskyldende Moment, som naturligvis ikke kan gøre tilstrækkeligt Krav paa at give nogen som helst Ret, men som paa den anden Side dog er af den Bestaaffenhed, at man kan tage det Hensyn, at der gives ham en nogenlunde lignende Understøttelse, som han vilde have faaet, hvis han ikke var bleven affsediget af den Grund, og det forekom mig herefter, at det maatte kunde se ud, som om man forfulgte Personen, naar man ogsaa herefter nægtede ham dette, hvad der jo aldrig har været Tale om fra Ministeriets Side, idet man kun vil værge Seminariets Fred og Ro og regelmæssige Gang og dets Forstander og Lærere imod Chikanerier og Fortrædigheder. Derfor har jeg ment i Aar at burde foreslaa en Bevilgning til en saadan Understøttelse, og jeg